

Діло

<p>Виходить щодня рано крім понеділків.</p> <p>РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10., П. пош.</p> <p>Кант. почт. шашк. 26.726.</p> <p>Адреса тел.: „Діло—Львів“.</p> <p>Число телефону 261.</p> <p>Рукописи редакція не звертає.</p>	<p>ПЕРЕДПЛАТА</p> <p>в Австро-Угорщині:</p> <p>місячно 270 К. чвертьрічно 8— піврічно 16— щорічно 32—</p> <p>у Львові (без доставки):</p> <p>місячно 240 К. чвертьрічно 7— піврічно 14— щорічно 28—</p> <p>За зміну адреси платять ся 50 с.</p>	<p>Ціна оголошень:</p> <p>Стрічка петрова, довжиною 40, в відстані 60, в оповістях 80 с, в редакційній часті 1 К. Повідомлення зриваються і згруповані 190.</p> <p>Некрологи стрічка 1 К.</p> <p>Сталоголошення за окремими умовами.</p> <p>Одні примірники коштують у Львові 10 с. на провінції 12 с.</p>
---	--	---

Видас: Видавнична Спілка „Діло“.

Начальний редактор: Д-р Василь Панейко.

Львів, 12 червня 1917.

З бурі теперішньої світової війни що-раз виразніше вириває один ідейний ключ: свобода народів. Лунає він по обох боках боевого фронту, в таборах обох непрителських груп воюючих держав; кожда в них запевняє, що не егоїстичні цілі заставили її вступити в сю війну і вести її при що-раз більших жертвах, тільки присвічує їй ціль: запевнити в відношенні між народами тріумф ідеї справе дливості, ідеї свободи, ідеї самоозначення всіх народів.

Щиро чи нещиро голосять сей ключ міродатні круги груп воюючих держав, — се инша річ. Біблійна притча про те, що бачить ся стебло в оці сусіда, а не бачить ся поліга в своїм власнім оці, справджує ся тут тим більше, що кожда з інтересованих сторін має в своїм оці—поліно. Та ключ сей — незалежно від волі тих, що хотілиби поцілнити ним тільки своїх непрителів, — протягом трьох літ війни справді ріс, міцнів, ставав реальною силою.

Скільки часу і які події ділять нас від закінчення сей страшної війни, не знаємо. Але се в оцім культурнім світі глибоко відчута орпіо сомніє, що ся війна закінчить ся о с н о в н о ю перебудовою довосного ладу в напрямі побди в одній народів як що до їх державно-правного положення як окремих організмів, так і що до внутрішнього життя тих організмів.

Ся перебудова рішить також про дальшу долю українського народу. Як — се залежатиме головню від нас, від сили проявленої нами воли до самостійного національного життя, від того, чи ми виступимо як спідатчі той перебудови, чи позволимо, щоб нас трактували як „стан посідання“ инших.

Від першого свитаня історії й до нинішнього дня український нарід означив ся як окрема індивідуальність, яка все проявляла волю до самостійного життя. Втривши в половині 14. столітя державну самостійність, він довгі столітя боров ся за відзисканє її і справді відновив її за Хмельницького; коли ж республіка Хмельницького впала в нерівній боротьбі з віроломним російським царизмом, український нарід, роздертий між дві окремі держави, в національнім відродженню проявляє нову волю й силу до власного національного життя, якому як ідеал присвічує: Вільна Україна.

Всі політичні програми, які виставляв український нарід по обох боках кордону протягом 19. столітя, були тільки змаганєм наблизити ся до сього ідеалу.

В сей ідеал мали вдявлені очі Кирило-Методієвські братчики, мріючи про федерацію вільних славянських народів.

Коли ми в Австрії домагали ся утворення зі спадщини короля Данила окремого коронного краю, то означало се, щоб ся части української землі була Вільною Україною в такій мірі, в якій се було можливе в межах австрійської державности.

Ідеал вільної України, виставлений Драгомановим і тов. в соціалістичній „Громаді“, присвічував йому, коли він в своїй „Вільній Свістці“ творив—реальну на його думку—програму перебудови російської держави.

Той сам ідеал мали перед очима українські партії підчас російської революції 1905 р., домагаючі ся автономії України.

Здійсненє сього ідеалу присвічувало нам тут, по сім боці боевої лінії, коли ми з вибухом війни—як ті, що були горожанами Австрії, так і ті, що як піддані царя мусіли шукати в нас пристановища перед переслідуваннями його власти—сподівали ся волі України від розбиття царської Росії військами осередних держав і заявили нашу волю стати в війні по стороні непрителів царської Росії, як визволителів України.

„Вільна Україна“ яснє на прапорах наших закордонних братів, які на руїнах царської Росії збирають ся будувати вільну спілку вільних народів, федерацію національних республік.

Чи на сім має саниити ся змаганє українського народу?

Тепер, коли передвосний політичний лад захитаний в самих основах, коли перебудова

його на основі волі народів стає що раз наглядніше кінечним наслідком теперішньої кризи, надають і в ніщо обертають ся всі „історичні права“, на яких опираєт ся дотеперішня політична система особливо на Сході Європи. Воля народів, їх право на вільне життя — стає найвищим, єдиним правом.

Вільна Україна—се тепер не далекий ідеал, тільки надходяча дійсність. Зробити прихід її реальним фактом — се ціль усіх наших змагань.

Для осягнення сей ціли мусимо напружити всі свої сили, щоб наша воля до вільного життя була така сильна, щоб ні хто не смів стати їй на перешкоді.

Як синтеза всіх нинішніх дотеперішніх змагань, являєт ся для всіх нас, найвищим наказом сей історичної хвилі змаганє до повного здійсненя ідеалу Вільної України.

Новий регулямін палати послів.

Львів, 12 червня 1917.

На нинішнім засіданню палати послів входить в життя новий регулямін, прийнятий вчора палатою панів без зміни в такій формі, в якій його ухвалила палата послів, і таки зараз санкціонований монархом.

З технічних причин мабуть не всі постанови нового регуляміну будуть відразу виконувані, тільки палата уложить якийсь перехідний стан. Так прим. регулямін постановляє, що послі мають промовляти з трибуни. Та трибуни в палаті послів нема, бо доси послі промовляли з своїх місць, і доки не буде пореєднене нове технічне уладженє, буде заведений якийсь тимчасовий стан.

Найважнішою постановою регуляміну, яка найбільше розворушила всі політичні групи, є постановою про однакове стенографічне протокованє промов без огляду на те, в якій мові посол її виголошує. Доси, як відомо, промова, виголошувана не по німецьки, була тільки зазначувана в протоколі двома словами: „spricht (прим.) ruthenisch“. Тепер на основі §. 51, ухваленого в стилізації чеського посла Франти, кожда промова мусить бути стенографічно записана і поміщена в протоколі в такій мові, в якій її виголошено. З хвилею санкції регуляміну ся постановою стала обовязуючим законом і від нинішнього дня повинна бути виконувана. Чи й тут палата не постановить якогось перехідного стану, побачимо.

Як відомо, сю постанову мало змінити в користь одноцішнього німецького стенографічного протоколу внесене пос. Леа. Одначе показуєт ся, що в сім внесеню ніяка група не є заінтересована, і його мабуть треба вже вважати похороненим.

Одначе языкової справи в палаті послів не можна вважати дефінітивно поладженою. Палата панів ухвалила внесенє Білінського, щоби правительство заініціювало практичне розвязанє языкової справи в нарадах парламенту через навязанє переговорів між національними групами і на основі сподіваного добровільного укладу преддожило обом палатам Державної Ради відповідні внесеня. Нема сумніву, що правительство розпічне акцію в душі сього внесеня. Як вона выдасть результати, побачимо.

Та поки що обовязує новий регулямін, який заводить рівне трактованє мов усіх народів держави в стенографічнім протоколі нарад палати послів.

Державна Рада.

(Телеграма ц. к. Кореспонденціального Бюро).

Відень, 6 червня 1917.

На початку нинішнього засіданя Палати послів звістив президент міністрів про санкціонованє закона в справі аміні регуляміну і висловив бажанє, щоби Палата при помочі того нового регуляміну могла успішно працювати.

Перша точка дневного порядку: звіт про

внесенє п. Леа відпав, бо його не вложено. По переведеню виборів до комісії Палата приступила до першого читаня бюджетової провізорії.

Заява президента міністрів.

Перший забрав голос президент міністрія гр. Клям Мартініа і вложив правительствену заяву.

Бесідник вєвзяє, що правительство зробити все, щоби причинити ся до того, аби парламент став помічю і розрадою для населеня. Згадує про нечувані жертви війни. Всі слюзи, які ще пливають, не будуть даремні. Наша кохана монархія, нині по 34 місяцях війни, станула сильніше, ніж колинебудь, дожила пробудженя з лєтаргу і внутрішніх міжусобиць. Те удержанє монархії, її пробудженє, завдячуємо нашій славній армії. (Оллєски).

Атаки непрителів розбили ся о хоробрість і любов до вітчизни у жовніврів, яким також нині правительство заслугє привіт і слова вдячності. З такою самою вдячністю треба згадати і тих, які терпеливо зносят влі болоті тугарі воєни і тих, що своєю працею в краю уможливили армії доставу того, чого їй треба. З незахитною вірою в незломимий мур наших оборонців, з гордо піднесеною головою глядиє в будучність.

Що до заграничного положеня і видів на почесний мир президент Палати відсилє Палату до престольної промови.

Опісля переходить

до внутрішньої політики

і займаєт ся заявами, вложеними на першім засіданню Палати, в яких представлено окремі національні і автономічні домаганя з більшим звязєм і односторонністю, ніж колинебудь. Се поясняєт ся національною пристрасцю, пробужденою світовою війною, та наука, яка пливе з той війни є зовсім инакша. Не було ще історичної хвилі, в якій народи Австрії виявили би свою нерозривну злуку, як в теперішній війні. Сильні підвалини держави, які вийшли з політичного заколоту послідних років не нарушені, виявили ся основою могутости, яку поділяють приятели і непрителі. Такою сильною, якою виявила себе Австрія і якою є тепер, мусить вона остати і в часі миру. Тому не вільно в нічим нарушувати тих випробованих основ. Передовсім правительство мусить застерегти ся рішучо проти всякої дискусії над політичними справами, які остують в звязи з суверенністю союзних держав, або відносять ся до другої держави монархії. Коли означило ся признаванє себе народів до держави в спосіб такій ясній, як того бесідник бесідник сподівав ся майже по трьох роках війни, то причини того треба шукати в національнім подразненю. Коли-би мало бути инакше, то не зрозуміли би того народи Австрії, передо всім ті, що без ріжничі народности присвячують свою кров. (Оллєски).

Програми, які не дадуть ся здійснити.

Програми, які ми тут чули, вже тому не дадуть ся побіч себе здійснити, бо вони посполу перекрещують ся. Коли народи Австрії хотіли пробувати в тій формі здійснити свої бажаня, то були би засуджені на марнованє своїх сил в боротьбах без кінця і без вигляда.

Особливі відносини населеня, в яких племена і їх части мешкають в тій середині Європи, витворили потребу той держави а історія той війни доказала, що влучний є той державний твір. Того факту в реальних міжованях про можливість розвитку не вільно спускати з ока, а на народи, які в області той держави мають забезпеченє і охорону свого національного історіаня, той факт наслідє обовязок виректи ся ширшим своїм національним домагань. Замість тих програм, неможливых до зреалізованя, правительство представить програму, яка лучить в собі всі заключені в тих предло-

жених національній потребі і реальні, можливі до сповнення домагання.

Ся програма містить у собі одну сільну річ, яку всі люблять не мріючою любов'ю ані національною егаляцією, але любов'ю синів привязаних, вдячних, довірливих (оплески, довготривалі переривання Чехів). Сею програмою є Австрія, ся Австрія, яка в повним почуттям енергії готує ся стати могутим чинником в господарським і суспільнім розвитку будучого світа, як стародавня, горда кріпость своїх народів.

Правительство не замикає очей на потребу відповідної органічної перебудови сього, що є, і застерігає собі виступлене у відповідній хвилі в далеку Ілудичим пропозиціям, які на його думку можуть принести успішне вирішення колючих державних потреб з управленими багатьма народами. Правительство радо прийме також ініціативу в тій мірі, яка вийде з Державної Ради. Мимо всякої труднощі се не дало би ся погодити в історичною длобкою, колиб та Австрія, яка супроти цілого світа неприятели так гарно доказала свого життя, тепер не ауміла свого старого дому уладити вигідно для своїх мешканців. Розв'язане сих справ внутрішньої політики вважає правительство одною з наших потреб будучности, очевидно не одною.

Війна витворила великі задачі. Побч усеї нашої думки про потреби внутрішні і потреби національні не можемо одначе зіволити на те, щоби вони стали питаннями, які не дозволили би нам додержати кроку иншим. Великі питання будучности найліпше розв'язуть ті, що зуміють найліпше ужити своїх сил. Тому не належить сил роздільювати, тільки збирати. Не менше важною є

перебудова наших господарських урядів.

Бесідник обговорював докладно справи тесниної господарки і видані на сім поли зарядження в цілі побороювання визиску.

Далі згадав міністер про акцію в користь убогих. Не оглядаючи ся на видатки, рішило правительство поспішити з поміччю найбільше діткеним кругам населення дорогою грошадження крипасі, не говорячи вже про безпосередні додатки для державних функціонерів. При сім не вільно забувати про величезні річеві труднощі, які спричинила довготривала війна. Передовсім не повинна палата забувати про те, що ніхто на цілім світі не уважав сього можливим, щоби ми обмежені на власні сили, могли через кілька літ выдержати таку війну.

Говорячи про господарські справи і консолідації по війні виявив бесідник, що держава може в цілости відповідати фінансовим потребам, які накладає війна і відіскати рівновагу в бюджеті, але тільки на підставі зміцненої, незаблуженої і розвиваючої господарки.

Бесідник говорить про господарську угоду з Угорщиною, зазначаючи, що супроти недавнього угорського правительства запевнило правительство тривалі відносини на довгий час, старанно роздумані і узгоджені інтереси обох частій монархії. Законним угрунтованім сих відносин палата буде мусіти в своїм часі зайняти ся.

Таке усталене господарських відносин служить думці признаній спільною конечністю спільности обох держав монархії і поможє з

певністю до взаємного зрозуміння і до гармонії, та дає обом державам сю неоцінену користь, що монархія виступить як могутий чинник в будучній політично торговельних переговорах, передовсім в управильненой відносині з державами, в якими лучать державу виробовані союзи, а головно з німецькою державою, яка вже перед війною через десятки літ була нашим могутим вірним союзником, а далі з Туреччиною і Болгарією.

Господарська консолідація є конечною умовою розв'язання инших наших задач будучности. Не можемо бути довжниками, що відтягають ся за заплатою супроти тих всіх, яких неарівняній діяльності на фронті і в хаті завдячуємо своє спасенє. Сей довг, зятягнений супроти цілого населення, признала престольна промова, заповідаючи передовсім опіку над кругами середнього стану та широку діяльність на поли суспільної опіки. Бесідник пригадує утворене міністерства здоровля і суспільної опіки — Розв'язане всіх великих задач буде вимагати спідділення парламенту з правительством.

Треба, щоби ми приступили до сеї праці з енергією і охотою. Все те творить разом

авотрійське питання,

сю велику святу справу, від якої щасливого розв'язання залежить ествовање, щастє і сила нашої вітчизни. Мусимо вишукати формулу її розв'язання, яка лежить в тім простім слові: Будьмо передовсім Австріяцями.

Много з нас лежало в стрілецьких ровах. Німці, Чехи, Поляки, Українці, Словінці, Румуни, Сербохорвати, Італійці, а карабини стріляли рівно добре і багаті були рівно острі.

Нас всіх оживлювала одна думка про Австрію. Не можна собі просто представити, щоби сі самі люди, які до останного відлику боронили границь Австрії перед цілим світом неприятели, не мали подумати внутрішні спери і вивести нашу вітчизну з щоленних національних і партійних сварок до щасливої будучности. Постараймо ся спільно о те, щоби наші войовники, коли вернуть доміз, застали вже угольний камінь, положений під сю Австрію, про яку там в поли вірно пам'ятаючи, про вітчизну мріяли, якої образ піддержував їх не в одній страшній і поважній хвилі (Гучні довготривалі оплески).

Приступлено до з'явд над бюджетовою провізорією.

Становище Українців.

П. Романчук повитав з радістю ідеї, висказані в престольній промові, хоча мусить жаліти, що коли на Угорщині присяга на конституцію була зложена вже в грудні 1916 р., то в Австрії відложено її на час пізнійший.

Новою щасливою Австрією може бути тільки Австрія побудована на основі

національної і територіальної автономії

при повнім береженю прав меншости. Може се бути тільки Австрія, з якої усунеть ся всяку національну гегемонію, а в якій кожний нарід буде могти розвивати ся свобідно і самостійно.

Бесідник жаліє, що розширене крайової автономії в Галичині має видати Українців ще

більше, ніж досі, в руки їх національних противників. Українські послы мусять тепер супроти цілого світа заявити, що Українці в Австрії творять з Українцями на Угорщині, в Росії і в Америці національну єдність, а кожда часть мусить у своїй області без шкоди для еволюванія обов'язків супроти своєї держави, стреміти до спільного національного розвитку.

Українці в Галичині домагають ся зєднання східної Галичини з північно східною частю Буковини в окрему провінцію з власною автономією, а вразі якої небудь переміни цілої монархії прилучена української північно східної часті Угорщини до провінції. Галицькі Українці від давна, передовсім у сій війні, понесли як найбільші жертви в користь держави, їх полки на найнебезпечнійших полях боїв втратили цілі молодіжи, озотничі стрілецькі баталіони станули до боротьби з царатом.

Ніякий инший народ монархії навіть в приближено не втерпіа і не терпить тільки, що Українці. За те заповідаєт ся їм скріплене пановання Поляків над Українцями в Галичині через розширене галицької крайової автономії. Проти такого трактованя і проти таких замахів український нарід буде бороти ся. (Оплески на українських лавах).

Гр. Естергаві у цїсаря.

ВІДЕНЬ (Тіб.) Цїсар прийняв нїї перед полуднем в Бадені гр. Естергаві, призначеного на угорського президента міністрів. Аудієнція тягла ся годину.

Селянство цілої Росії за федеративною республікою.

ПЕТРОГРАД. (ПТА.) Конгрес селянських делегатів з цілої Росії прийняв резолюцію з домаганєм, що будучий політичний лад Росії має зробити її республіканською федеративною державою на демократичній основі.

Земельна справа на Україні.

Відень, 10. червня 1917.

Український селянський з'їзд у Київі.

(Ф. К.) „Утро Росії“ з дня 16. н. ст. мая у телеграмі в Київі повідомляє:

Губернський селянський з'їзд, який закінчив ся саме, прийняв наказ, зложений з 15 точок, між ними: 1) не виконувати самоуправних захватів землі, чечаною порішеня аграрного питання українським Сеймом. 2) Право приватної власности на землю на Україні зносить ся. Земля без викупу переходить в український земельний фонд, яким має завідувати Сейм. Із сього фонду земля дасть ся всім тим, що о-

Ю. СТРИЖАВСЬКИЙ

(12)

ПІД КРИЛАМИ ЦЕРКОВ.

Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! — кожен по своєму, не влад, гриміло свещенство...

Святителю Христов, отче Павле, моли Бога о нас! — тихо — звучно луною відповідала Олегава півча.

— Слава Отцу і Симу і Святому Духу! — забирало як найвище, різним міномом, свещенство...

— І нині і присно і во віков, амінь, — художно відповідав Олег, і дідуць з бабуньою творили глибокий поклін перед образом св. Павла єпископа і ісповідника.

— Господи Сусє Христе й Пречиста Дїва Маріє! — уміяли ся дубинівчани.

В кінці молебня Автанас протиснув ся до титара Сергія й пошепки сказав йому щось на уху. Вмєнт старий титар покинув воскову крмиши й шарпнув ся по церкві:

— Процєсю, забирай процесію! А ви, панове, брацтво, свєчки.

— А ну, зутчії, серденята, а му скорійше. Та ставіть від двєничї задовж до вулиці. Ліхтарі... Куме Сидоре, кажіть забирати ліхтарі. Геть, де що є по церкві!

Незабаром довжезна процесія хрєстів, хоругв, братчиків в високих свєчках, підлітків з ліхтарями та дітний школярів, з повними кошиками польових квіток, — рєзятгла ся від митари трєхи не до самої дідуцьової бра-

ми. На вулиці, стовповім шляху, загальмував ся рух подорожних. Якійсь пан, чвіркою шугом, минав процесію боком, трєхи не ровом, та злегка піднявши зеленого, з павним пером капелюха, дивував ся, „до то єст“? Напроти його бардичівська балагула, повна купців: один кінь аляжав ся, другий аноровив ся, а бичавий, все охочий був трєхи поостати, не вважаючи ані трєхи на незвичайні окідні обставини, спокійно скубав бурян при рові. Ні тпру, ні ву!

— А ну, не там, жидє! Рушай! — розгнівав ся пан і врєштє не витримав таки:

— А що то в вас мнєчки, люди?

Заким люди зіркували, як би то його найліпше панові відказати, Автанас вдари в всі двєони:

— Баси! в ночі, в ночі, в ночі, в ночі, Баси! В ночі, в ночі, в ночі, Баси! В ночі...

І силкуючись перемогти шум двєонів, дід Павло крикнув:

— В нас ночіча любидєї!

Тимчасом з цвинтарної брами, в супроводі свещенства й півчой, стежкою в накиданих дїтми квіток, айшов дідуць, скромний, похилий, збентежений і заразом зворушений, зі слухеними долі очима.

— Правно вери і образ кро-то о-сти!... — пояснив панові Олег — і урочистий поїзд повільною ходою рушив до плєбанії.

Тут, перед ганком, вже стояли зяті, що поспішили сюди з церкви наспражки, через садок, з образами в руках й готовими, завчасу обдуманими промовами. Бабуна також була вже тут:

— Не личить мені, грішній жінці, йти в процесію; йди серце, а я — сама собі, садочком...

Підійшовши до ганку, поїзд став, півча вмовкла, і чатови з кількасот чоловіка стиз, немов під чімь загадом. Була обідня пора, високо серед безхмарного неба стояло липнеє сонце, але з заходу, з ставу, подихав вітрєць, охолоджуючи зіпрілі чуби й обличя дубинівчан. В браму тихо аковив ся фактом безпешнянського отця Гривця, і молодий Гайкевич, Тольо, укінчений семінарїст, скочив з підніжки, далеко не доїзжаючи до ганку, а за ним і отець Гривць з Графирою Павлівною. Коли вони, лєдви протискаючись крізь натовп, наблизили ся до ганку, сєредущий зять, отець Володмир, гучно на цілє подвіре проголосив епіграф до своєї вшшувальної промови:

— Се аз і деті, яже дал мі єсть Бог!

Де далі текла промова, як тут і там заблискотіли жіночі сльози, почули ся здущені зітханя, симптоматичні пошморгуваня носами мушун, тихі відкашлюваня... Але коли промовєць ніби запнув ся, голос його затремтїв, і шїлим дощем сльї зросли ся його сива борода, — натовп вахидатас ся, і ближій братчики, переклевши свої свєчки в лїві руки, правими маншєтами шортєкх свит в собі потягнули ся до очей та довгого, заислого вуса.

ЛІГЛИ ГОЛОВАМИ

Хоружий У. С. В. Володимир Загульський згинув на полі слави дня 8. червня 1917 р. В. Н. П. 1

З ВІЙСЬКОВОЇ ЛІЧНИЦІ.

З темного, понурого коридора касарняної камениці при вул. Замарстинівській входите до сніжних, просторих комнат. Комнати заставлені шлі деревляними і залізними приладами, коли яких жваво заходять ся жовніри. У кожного ниша робота, якої зміслу на перший погляд не розумієш. Скрізь по салях метушня і пильна праця. Серед жовнів замітна стать лікаря, що ходить від одного до другого, розлітує, сам на приладах щось демонструє, немов навчає.

Ви у військовім ортопедичнім заведеню відділу реконвалесцентів ч. 41, яким управляє Українець лікар д. р. Кость Тянячківч. Воно построчене в цвітні минулого року і від того часу пройшло через заведенє до 1000 хорих жовнів. З того 42% стало зовсім дужими, а здібними до своєї праці взагалі стало 98% ранених. Ліченє осноується ся на системі Шандера. На основі воєнних досвідів систему тут уліпшено. Всі деревляні прилади, з яких деякі вражають своєю гарною формою, вироблені в самім заведеню жовнірами по вказівкам управляючого лікаря.

Ліченє починаєть ся купелями в горячій водусі і у світлі, щоби близи після ран пом'якли і могло почати ся ортопедичне ліченє, яке поділенє на два ступні: активних і пасивних заходів. В салі для активних заходів хорий немов сам собі лікар. Тут він по своїй волі лічить сам себе, а до того має для своєї розпоряди мости безі: і найріжнородніших приладів. Отже бачите, як один хорий вкладає пальці у велику шкіряну рукавицю і стягає її так, щоби долоня замикала ся і пальці ставали гнучкими; инший бльоком підносить здоровою рукою в горю зоре рамя, вложене у залізній перстень. Далі стоїть стіл з татарками, які висять на нитках, що пересилени кризь отвори в столі. Тут починає хорий від найменшої ваги, яку хорою рукою за нитку підносить в гору; спершу важко йому приходиться ся піднести тгар, який не був би за важкий для найменшої дитини, опісля він берець ся за важші, аж здоровим раменем стане підносити великої залізної форми. Побіч того стола другий з тонкими пзлічками тесаними, немов заострані стіжки. Найтонша з них має 2 сантиметри проміру, найгрубша 10 сантиметрів і: обняти долоною, починаючи із заостреного кінця старасть ся хорий в раненою долоною. Здасть ся легке завданє, та кождому з хорих приходиться ся спершу в трудом взяти в руку і найменшу налічку. На маленьких драбинках, примішених на сусіднім столі пробують миші пацієнти ступати пальцями із ступіня на ступінь.

В сумежній салі примінюєть ся методу пасивних заходів Тут приміщені апарати, в які примусово вкладаєть хору руку чи ногу; прилад пускаєть ся в рух і разом з ним виконує відповідні рухи вложена рука чи нога. Спершу рухи приладу короткі, опісля в міру поступу в ліченю що раз більші.

Трета саля призначена для гімнастики в головному вилічених вже жовнів. Тут виконують вони вільні вправи, вчать ся нормального ходу на приладах з перешкодами, випружують руки.

Ліченє триває пересічно три місяці, а двічі так довго, коли у хорого спаралізовані нерви, які треба лічити електричною струєю. Після виліченя оглядає кождого ще раз лікар-спеціаліст. Майже кождому вертаєть ся сила для щоденної праці. — М. М.

ОПОВІСТКИ.

Середа, 13. червня 1917.

Наші: гоєко-кат.: Ермія ап. Ер. в. — римо-кат.: Антонія в П.

Бавтра: греко-кат.: Юстина — римо-кат.: Басила.

Перший великий український фестин. Виділові української Захоронки удало ся виведати у ш. к. властий дозвіл на уладженє фестину на повиставочній площі в неділю дня 24. червня с. р. Точна програма, в яку увійдуть ріжні несподіванки при звуках музики У. С. С., буде оголошена пізнійше. Виділ докладає всіх старань, щоби фестин видав як найгарнійше. — В середу, дня 13. с. м. о 5 ій годині пополудня в'їдуть ся в тій ціли в салі тов. "Бесіда" при вул. Костюшка нарада ширшого за-

бавового комітету. Просить ся, щоби всі запрошені пані і панове були ласкаві годі як найчистенійше явити ся. — Виділ української Захоронки. 404

Товариство взаімного кредиту з обм'янанєм порученю "Лемківський Союз" в Новім Самчі знижує від 1 липня 1917. почавши на основі ухвали Ради Надзираючої з дня 22 мая 1917. стону процентову від всіх вкладок щадничих з 5 1/2% аглядно з 5% на 4%. — Дирекція. 385 1

ВОЄННІ КОМУНІКАТИ.

АВСТРО-УГОРСЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ в дня 12. червня 1917.

ВІЙНА НА СХОДІ.

В Східній Галичині зросла діяльність неприятельської артилерії й летунів.

ВІЙНА З ІТАЛІЄЮ.

Бої на височині Семи Громад ведуть ся далі. Наступи Італійців були авернені головню проти Монте Формо, Монте Кієза і проти граичних гір на північ звітси. В південній части сеї области ті наступи зломано вже в передполудневих годинах гарматним огнем.

На надграничній гірській хребті наші війська відперли сильні наступи неприятели босм на багнети й ручні гранати. Коло півночі неприятели між Монте Формо і граничною полосою знов значними силами рушив до наступу, изго зусилля знов остали без успіху.

Зрештою на Італійським фронті нічого нового.

ВІЙНА НА БАЛКАНІ.

Італійська летяча ескадра обкинула бомбами Дураццо. Вбато кількох Альбанців.

Заступ. шефа ген. штабу Ф. Гевер.

НІМЕЦЬКОГО ГЕНЕРАЛЬНОГО ШТАБУ

в дня 12 червня 1917.

ЗАХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група війск баварського наступника престола кн. Рупрехта: На Флядрійськім побережю було вечером збільшена діяльність артилерії коло Іперн і на південє від Bouves. Вечером наступила англійська кавалерія на наші лінії на схід від Messnes. Повернули в неї тільки розбитки.

На південє відтам коло поблиости Kruis відперто протинаступом атаки піхоти. В Артуа передовсім в луку Lens і на південє від долини Скарпи була оживлена огнева діяльність. Коло Fromelbes і Newo-hapelle та коло Arrisux відперто поступаючі наперед англійські вивідні відділи.

Група війск німецького наступника престола: Французи виконали пать проинаступів на рови, які ми здобули дня 10. червня на захід від Comy. Всі ті наступи Французів серед великих втрат не повели ся завдяки нашому огневі і по боротьбі з близька Боротьба артилерії дійшла до великого напруження тільки хвилезю на північ від Veilly і на Зимовій горі. У східній Шампанії не повели ся французські вивідні наступи коло Tahure і Vauquois.

СХІДНИЙ ТЕРЕН ВІЙНИ.

Група кн. Альбрехта: Не було важніших подій.

Над Двиною, коло Сморгоня, Барановичів, а передовсім коло Бережан і над Нараїкою босва діяльність стала знов оживлена.

Македонський фронт: Між озером Пресба і східною Черною, як також від правого берега Вардару аж до взера Дойран була босва діяльність живійша, ніж в попередних днях.

В місяци маю богатім у збільшену боеву діяльність також воздушні сили досягнули більші успіхи при сповнюваню своїх всесторонних задач.

Побіч боєвих летунів і летунів піхоти особливо гарно смисали ся також летунн артилерії конечні при кермованю огнем і обсервації, яких діяльність доповнювала з успіхом обсервація при помочи баллонів на припроні. Ми втратили на заході, на сході і на Балканах 70 літаків і 9 баллонів на припроні. З поміж скинених неприятельських самоделів впадо 4 за нашими лініями, а 149 за становищами неприятели, що виразно заважає. Крім сього втратили неприятели 26 баллонів на припроні і 23 літаків, які в боротьбі приневолено слустити ся.

Перший квартирмейстер ген. Людвигло.

ГЛЯДАЮТЬ СВОЇХ.

Катерина Бабецька, Писка п. Щирець, шукає свого сина Семка, котрий має перебувати в шпиталі на Мораві. 384 1-3

Мари Бат в Неглевних (Niegłowice) почта Ясло деїр глядає Климента Бат, евакуованої в Галич. 389 1-2

Василь Ганущан в Корича — тепер при Div. Tr. Kda — пошукує о. Константина Ганущака. 390 1-2

Оголошенє.

ПОЧЕНЄ НІГ.

усуває певно спеціалній лудер „Севе“, шкет за 1-20 К. На провінцію висилає тільки ся опередним відділенєм належності 1 40 с. из порто. — Оджиное заступствє

S. FEDER, — Львів, Синотуська ч. 7. 379 35 63

Учителівка в довжю практикою пошукує лавці на час лавці, набравше в місцесті кліматичній. Благші вголошенє Пастровська, Львів, Гєфизка 14. 433 2 2

Перше львівське заведенє набавляє сапроки из обує. Львів, Ягайлонська 16. 401 2-3

Шукаю слубни в українській родині. О. К. Львів Куркова в. І. поверх. 402

Унраїєць, літ 23, пристїїїїїї, інтенсивній періоричний вранець віденський — хотів би і творити більший вирстат. З браку одних готїїїїї бажав би оживити ся в павною Україною інтелґентною, в посатї. Показана фотографія — на бажанє може прислати свою. Листи слати на адресу „Poste restante B. 1.“ Дольна. — Апошїїїї до коша. 391 1-2

Загальні Збори

Торгової Спільни у Вннниках.

стоваришеня зареєстров. з обмеженого порученю, відбудуть ся дня 24. червня 1917 о год. 4. по полудни, в льокалі читальні „Прозсіті“ з отсим порядком дневним:

1. Відчитанє протоколу з поперед. Загальн. Зборів.
2. Справозданє з діяльності стоваришеня.
3. Предложеноє білян у за р. 1916. до принятя.
4. Справозданє Комісії Контрольної і уділенє абсолюторії.
5. Доповнюючий вибір 2-ох членів Ради Надзірної.
6. Предложеноє Управи до затвердження.
7. Внесеня і інтерпеллії.

Замкненя рахунків і білян виложені в стоваришеню до перегляду членів. В разі коли би о год. 4. не зібрало ся достаточне число членів, ті самі збори з тим самим порядком дневним відбудуть ся о 5. год. в тім самім льокалі.

395 1 РАДА НАДЗІРНА.

„Союз Українок“ подє до відома інтересованим, що отзирає Бюро посередництва праці для українських жінок і дївчат, які шукають за занятєм в бюрах, склепах, маґазинах і т. п. і просить звертати ся з поданєм кваліфікацій і вимог письменно на адресу Вл. П. Марії Федакової Львів, Сикстуська ч. 48 або особисто в перші 4 дні кождого тижня в льокалі Товариства при вул. Косцюшка ч. 1а від год. 6 7 пополудни. Рівночасно звертаєть ся з прошенєм до всіх наших приватних фінансових інституцій, товариств, кас, спілок, канцелярій, склепів і т. д. у Львові і на провінції, подхвати застаребованє сил до праці.

397 2-3 За Виділ: Євгенія Метарушкова, Марія Саламанчукіна

На літо

глядають умішеня 3 особи в піагірській околиці, найрадше межі Хировом і Сяноком, у священника або на лісничівці. Услівя листовно. О. Кульчицька, Перемишль, Ринок 28. 393 2-3

ЗОВСІМ ДАРОМ!

вислаєм - ранешк - до шпиталі інвалідам інформаційні (зазд. Прва родині покликаних до війска і ин.) і жоніярські Календарії. Для вищих коштують вони по 30 і 20 сот. Поручаю також і-шу книжку видавництва „Нова Культура“ Оскарла Уальда „Сфінкс без таїни“, збрєя оповідань в англійської мови. Ціна К 1 60, в поруч. пересилкою К 2 — Чудовий шкет. Велічїїїї паву.

А. Березонський 373 6-10 Львів, вул. Карпінського ч. 19.